



**ČESKÁ REPUBLIKA**

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. G.**, narozený x, státní příslušnost: Ruská federace, bytem X, zastoupený JUDr. Janem Langmeierem, advokátem ve společnosti Langmeier & Co., advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha 5, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2015, č. j. MV-41704-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2015, č. j. MV-41704-3/SO-2015, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám zástupce JUDr. Jana Langmeiera, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 12.228,- Kč.

**O d ů v o d n ě n í**

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2015, č. j. MV-41704-3/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-30451-10/DP-2014, a toto usnesení potvrdila. Uvedeným usnesením ministerstvo zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia vydaného podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 101/2014 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nedoložil zákonem stanovené náležitosti a v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí ministerstva je „nesprávné“, neboť ministerstvo dospělo na základě neúplných důkazů k nesprávnému závěru. Ministerstvo vyzvalo žalobce k doplnění dokladu o zajištění ubytování, dokladu o účelu pobytu a dokladu o zajištění prostředků. Žalobce ve stanovené lhůtě dne 22. 9. 2014 ministerstvu předložil nájemní smlouvu a výpis z účtu. Ministerstvo však tyto doklady od žalobce nepřijalo s tím, že v nájemní smlouvě není uvedena adresa bytu a k výpisu z účtu nepředložil žalobce platební kartu, a vyzvalo jej, aby opravené a doplněné dokumenty předložil znovu, k čemuž nebyla žalobci orgánem stanovena žádná konkrétní lhůta. Dne 6. 11. 2014 proběhl ze strany ministerstva pokus o doručení další výzvy žalobci, který však nebyl úspěšný, neboť žalobce od 8. 9. 2014 bydlí na jiné adrese. Přestože žalobce rozumí česky, při jednání s úřady se vždy cítí nejistý a v důsledku toho zřejmě dobře nepochopil, co po něm ministerstvo žádalo. Proto žalobce ministerstvu nesdělil svou novou adresu, na které se v ČR zdržuje. Opravenou nájemní smlouvu obdržel od pronajímatele nemovité věci až dne 2. 2. 2015. Tuto nájemní smlouvu spolu s výpisem z bankovního účtu žalobce předložil správnímu orgánu bezodkladně poté, tedy dne 4. 2. 2015, kdy měl za to, že předložením nájemní smlouvy s vyplněnou adresou zároveň vůči ministerstvu splní svou oznamovací povinnost týkající se změny adresy místa pobytu. Ministerstvo, aniž by se žalobcem dne 4. 2. 2015 předloženými doklady jakkoliv zabývalo, žalobci sdělilo, aby se následující den dostavil k převzetí usnesení o zastavení řízení. V jednání správního orgánu spatřuje žalobce zásadní vadu řízení, protože nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a jím předloženým důkazům, přestože byly dle mínění žalobce předloženy včas s ohledem na neurčitou lhůtu sdělenou žalobci ústně dne 22. 9. 2014, kterou se žalobce řídil. K názoru žalované, že neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení, žalobce uvedl, že měl za to, že pokud bude žalovaná chtít některé doklady posoudit, vyzve žalobce k jejich předložení.

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na napadené rozhodnutí a uvedla, že ze spisu nevyplývá, že by se dne 22. 09. 2014 žalobce dostavil na pracoviště ministerstva, aby doložil požadované doklady, které následně nebyly ministerstvem přijaty. Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je účastník řízení povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. K doručování výzvy k odstranění vad žádosti na adresu, na které již žalobce nebydlel, žalovaná uvedla, že žalobce byl povinen dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne této změny ministerstvu, přičemž žalobce tuto povinnost nesplnil. Žalobce byl o chybějících náležitostech žádosti a negativních následcích jejich nedoložení řádně poučen již ve výzvě, kterou si osobně převzal dne 10. 7. 2014. Opětovná výzva ze dne 6. 11. 2014 byla učiněna nad rámec zákonné povinnosti ministerstva. Pokud žalobce z důvodu jazykové bariéry nepochopil, co po něm ministerstvo žádalo, a nebyl si jistý jak postupovat, měl si obstarat buď zmocněnce či tlumočníka. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nereagoval na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 10. 7. 2014, ani na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 6. 11. 2014 a nedoložil k žádosti požadované náležitosti, zastavilo ministerstvo řízení o jeho žádosti. Žalovaná k dokladům, které byly žalobcem doloženy dne 5. 2. 2015, nepřihlížela s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Ze spisového materiálu nevyplývá,

že by se účastník dne 22. 9. 2014 dostavil k ministerstvu a bylo mu ústně sděleno, aby doplnil předložené doklady. Pokud žalobce tvrdil, že se skutečně k ministerstvu dne 22. 9. 2014 dostavil a ministerstvo od žalobce nepřijalo jím předkládané doklady s odůvodněním, že nejsou kompletní, byl žalobce povinen tuto svoji tvrzenou skutečnost dostatečně věrohodně a bez důvodných pochybností prokázat. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce podal dne 10. 7. 2014 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K této žádosti nebyly přiloženy všechny zákonem požadované náležitosti. Z tohoto důvodu ministerstvo výzvou ze dne 10. 7. 2014 žalobce vyzvalo, aby ve lhůtě 80 dnů doložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, doklad o účelu pobytu, doklad o zajištění prostředků k pobytu a fotografie, a usnesením z téhož dne zároveň na uvedenou dobu řízení přerušilo. Žalobce si jak výzvu, tak usnesení o přerušení řízení převzal osobně tentýž den. Dne 24. 9. 2014 (dle otisku razítka na dokumentu obsaženém ve správním spisu) žalobce ministerstvu doložil potvrzení o studiu a fotografie. Vzhledem k tomu, že žalobce tedy nedoložil veškeré doklady, ministerstvo výzvou ze dne 6. 11. 2014 žalobce opětovně vyzvalo k předložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území a dokladu o zajištění ubytování na území. V usnesení o přerušení řízení z téhož dne mu k tomu ministerstvo stanovilo lhůtu 7 dnů. Tato výzva společně s usnesením o přerušení řízení byla ministerstvem vypravena na adresu dosavadního hlášeného pobytu žalobce dne 11. 11. 2014. Zásilka se však dne 27. 11. 2014 vrátila ministerstvu s tím, že žalobce je na uvedené adrese neznámý. Ministerstvo proto tyto písemnosti doručilo žalobci veřejnou vyhláškou ze dne 17. 12. 2014. Následně ministerstvo usnesením ze dne 26. 1. 2015 řízení o žádosti žalobce zastavilo. Stejnopis tohoto usnesení byl vypraven dne 27. 1. 2015 na adresu hlášeného pobytu žalobce s tím, že se zásilka opět vrátila dne 12. 2. 2015 ministerstvu, neboť žalobce byl na uvedené adrese neznámý. Žalobce stejnopis tohoto usnesení převzal osobně dne 5. 2. 2015. Součástí správního spisu je rovněž záznam o předložení dokladu o zajištění ubytování na území a dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, nájemní smlouva společně s vyplněným formulářovým lístkem „oznámení změn“ a s informací z katastru nemovitostí o vlastnictví příslušné bytové jednotky a potvrzení o bankovním účtu žalobce vystavené finanční institucí se sídlem na území Ruské federace s úředně ověřeným překladem. Na nájemní smlouvě a potvrzení o bankovním účtu je razítko ministerstva, na němž je uvedeno datum 5. 2. 2015.

V odůvodnění usnesení ze dne 26. 1. 2015 s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ministerstvo mimo jiné uvedlo, že podaná žádost trpí vadami, neboť neobsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k tomu, že ani po výzvě a v poskytnuté lhůtě žadatel neodstranil všechny výše uvedené nedostatky a požadované náležitosti, nemohlo ministerstvo pokračovat v řízení o žádosti, čímž žalobce naplnil důvody pro zastavení řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 2. 2015 odvolání, ve kterém uvedl, že se dne 22. 9. 2014 dostavil na pracoviště ministerstva a přinesl s sebou nájemní smlouvu a výpis z účtu, které ministerstvo nepřijalo z důvodu, že tam nebyla uvedena adresa bytu a že k účtu žalobce neměl platební kartu s tím, že dokumenty měl žalobce doložit v nejkratším možném termínu. Od 8. 9. 2014 žalobce bydlel na adrese X. Majitelka nemovitosti opravenou nájemní smlouvu předala žalobci až 2. 2. 2015. Dne 4. 2. 2015 žalobce doložil výpis z účtu

a opravenou nájemní smlouvu. Dle žalobce mělo ministerstvo přijmout doklady, které žalobce chtěl 22. 9. 2014 doložit, a nechat na posouzení rozhodčího pracoviště, zda uvedené doklady splňují zákonem požadované náležitosti. Pak by se nemohlo stát, že by žalobci nebyla doručena další výzva, protože již bydlel na nové adrese.

Odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a usnesení ministerstva potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by se žalobce dne 22. 9. 2014 dostavil na pracoviště ministerstva, aby doložil požadované doklady. V souladu s § 52 správního řádu měl proto žalobce označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalovaná dále poukázala na § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a z něj vyplývající povinnost cizince s povoleným dlouhodobým pobytem hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Tuto povinnost žalobce podle žalované nesplnil, proto ministerstvo doručovalo na původní adresu žalobce, neboť správnímu orgánu nemohla být změna pobytu známa. Žalobce byl podle žalované o chybějících náležitostech žádosti a negativních následcích jejich nedoložení řádně poučen již ve výzvě, kterou převzal 10. 7. 2014. Jestliže se ministerstvo pokoušelo opětovně vyzvat k doložení náležitostí žádosti, konalo nad rámec své zákonné povinnosti v souladu se zásadou dobré správy. Žalobce mohl podle § 39 odst. 2 správního řádu požádat o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Podle žalované je ministerstvo povinno přijmout doložené doklady, žalobce však v odvolání neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení, že se k ministerstvu dne 22. 9. 2014 skutečně dostavil a ze spisového materiálu to nevyplývá. Proto se žalovaná plně ztotožnila se závěrem ministerstva, neboť žalobce nereagoval ani na jednu výzvu a nedoložil požadované náležitosti žádosti. Ke zmíněným dokladům, které byly doloženy dne 5. 2. 2015, již žalovaná nepřihlížela s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Podle žalované je vyloučeno, aby žalobce uplatňoval v odvolání či v průběhu odvolacího řízení i takové skutečnosti a důkazy, o kterých věděl již v průběhu řízení před ministerstvem. Žalobce neuvedl důvody, které by mu bránily v jejich včasném podání. Žalovaná uzavřela, že důvody pro zastavení řízení ministerstvem byly podle jejího názoru splněny. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 3. 8. 2015.

Podle § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců je k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území cizinec povinen předložit cestovní doklad, doklad potvrzující účel pobytu na území, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, fotografie (to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince); předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a současně na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění (to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4); prokázat zajištění prostředků k pobytu na území, jde-li o studium na vysoké škole nebo neplacenou odbornou praxi (v ostatních případech doklad o tom, že náklady na pobyt cizince přebírá tuzemská hostitelská organizace); předložit souhlas rodiče, případně jiného zákonného zástupce nebo poručníka, s jeho pobytem na území, je-li nezletilý.

Podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který pobývá na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů.

Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon

k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: “Vypraveno dne:“

Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve; namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Podstatou podané žaloby je spor o to, zdali ministerstvo, eventuálně žalovaná, měly, či neměly povinnost přihlédnout k dokladům doloženým žalobcem v únoru 2015, a zdali tak existovaly, či neexistovaly důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobce.

Z výše citovaného § 44a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyplývá, které doklady měl žalobce ke své žádosti přiložit. Žalobce však nepředložil doklad o zajištění ubytování, doklad o účelu pobytu, doklad o zajištění prostředků k pobytu a fotografie. Proto byl ministerstvem dne 10. 7. 2014 vyzván, aby tyto doklady doložil. Žalobce byl zároveň poučen, že pokud tak neučiní, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. K doložení uvedených náležitostí mu byla stanovena lhůta 80 dnů. To je dle názoru soudu časový úsek natolik dlouhý, že během něj měl žalobce dostatek možností tuto povinnost splnit, a to popřípadě i za pomoci zmocněnce či tlumočníka, tvrdí-li žalobce, že dost dobře nerozuměl, co se po něm požaduje. Na to ostatně správně poukázala žalovaná. První výzvu v listinné podobě měl žalobce celou dobu k dispozici a zároveň po celou dobu věděl, že ještě nedoložil doklady, které ke své žádosti měl doložit. Zároveň mu muselo být po 29. 9. 2014 zřejmé, že lhůta uvedená v první výzvě již uplynula. Namísto toho však žalobce předložil pouze některé z požadovaných dokladů (fotografie a doklad o účelu pobytu).

Žalobce tvrdí, že se na pracoviště ministerstva dostavil dne 22. 9. 2014, kde úřední osoba ministerstva odmítla převzít doklad o zajištění ubytování a doklad o zajištění prostředků k pobytu s tím, že je má opravené a doplněné žalobce doložit později. Podle žalované k tomuto tvrzení žalobce nenavrhl důkazy a ze správního spisu to podle ní nevyplývá. Na tomto místě soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 24. 9. 2014 předložil doklad o účelu pobytu a fotografie. Toto datum je uvedeno na otisku razítka na listu, ke kterému jsou připojeny fotografie, a je uvedeno rovněž ve spisovém přehledu. Na formulářovém lístku, který je rovněž připojen k fotografiím a také k dokladu o účelu pobytu je sice také uvedeno datum 24. 9., ale zde jeví datum známky možného přepsání z data 22. 9. Ze správního spisu tedy nevyplývá, kolikrát se žalobce na pracoviště ministerstva dostavil a kdy tak přesně učinil. Tvrzení žalobce tak není spisovým materiálem vyloučeno. Pro projednávanou věc však tyto okolnosti nejsou směrodatné. Pokud by žalobce společně s doplněním bezvadných náležitostí (fotografie a doklad o účelu pobytu) předložil dne 24. 9. (dle správního spisu) či 22. 9. 2014 (dle jeho tvrzení) náležitosti, které zjevně neodpovídaly požadavkům na tyto dokumenty stanovené (doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění prostředků k pobytu), byl by postup úřední osoby zařazené v ministerstvu, která dle tvrzení žalobce jej měla poučit o těchto vadách a sdělit mu, aby dokumenty předložil znovu opravené a doplněné, zcela v souladu s poučovací povinností správního orgánu (srov. § 37 odst. 3 správního řádu). Soud zároveň poukazuje na rozpor v tvrzení žalobce, který v žalobě uvádí, že mu k opětovnému doložení těchto dokumentů nebyla stanovena žádná lhůta. Tomu však nenasvědčuje obsah jeho odvolání proti usnesení ministerstva, kde je uvedeno, že mu správní orgán sdělil, že tyto dokumenty má doložit v nejkratším možném termínu. Pojem „nejkratší možný termín“ je sice pojmem neurčitým, ale pokud se toto tvrzení zakládalo na pravdě, není možné na druhou stranu tvrdit, že lhůta nebyla určena. I kdyby tak

bylo pravdivé tvrzení žalobce o odmítnutí dokumentů a ústní výzvě k odstranění jejich vad, bylo by možné ministerstvu vytknout pouze to, že o této skutečnosti nebyl učiněn záznam ve správním spise, což není možné považovat za vadu, která může způsobit nezákonnost usnesení ministerstva ze dne 26. 1. 2015. Následující postup v řízení a jeho důsledky jdou pak již zcela na vrub žalobce.

Žalobce totiž uvádí, že již od počátku září 2014 bydlel na nové adrese. Bez ohledu na tvrzení o vadách dokladu o zajištění ubytování měl podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nahlásit změnu místa pobytu. Muselo mu být totiž zjevné, že adresa jeho předcházejícího pobytu byla doposud adresou pro doručování a že žádnou jinou adresu pro doručování ministerstvu nesdělil. Mohl tedy očekávat, že mu ministerstvo bude doručovat písemnosti na adresu předcházejícího pobytu. V momentě, kdy žádnou jinou adresu pro doručování nenahlásil a nenahlásil ani změnu místa svého pobytu, nelze proto ministerstvu, které se opětovnou výzvou k odstranění vad ze dne 6. 11. 2014 pokusilo doručit na adresu dosavadního místa pobytu a poté, co se to nezdařilo, doručilo ji veřejnou vyhláškou, ničeho vytknout. Žalobce o tvrzených problémech s odstraněním vad dokladů o zajištění ubytování a zajištění prostředků k pobytu po celou dobu ministerstvo neinformoval. Z obsahu jeho odvolání přitom vyplývá, že vycházel z toho, že je má doložit v nejkratším možném termínu. Tyto doklady však doložil až v únoru 2015. Muselo mu přitom být jasné, že takový časový úsek trvající více než 4 měsíce není možné považovat za „nejkratší možný termín“. Pokud zde byly objektivní překážky, měl o nich ministerstvo informovat, což však neučinil. Žadatel přitom měl povinnost poskytovat ministerstvu veškerou potřebnou součinnost (srov. § 50 odst. 2 správního řádu), byl však ve vztahu ke správnímu orgánu od konce září 2014 do začátku února 2015 zcela pasivní. Procesní důsledky této jeho pasivity přitom nelze přičítat ministerstvu, nýbrž právě žalobci. Tyto námitky žalobce proto soud posoudil jako nedůvodné.

Jako důvodnou však soud posoudil námitku žalobce, že správní orgány měly přihlédnout k dokladům, které ministerstvu doručil 5. 2. 2015 (dle otisku razítka uvedeného na dokumentech ve správním spisu) či 4. 2. 2015 (dle jeho tvrzení). Zde je však třeba rozlišovat mezi postupem a jeho hodnocením ministerstvem na straně jedné a žalované na straně druhé. Ve vztahu k ministerstvu soud v tomto směru žádné pochybení neshledal, ve vztahu k žalované již ano. Obecnou zásadou správního řízení je, že správní orgán zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tady je ke dni vydání jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Ministerstvo by mělo povinnost k žalobcem doloženým dokumentům přihlédnout tehdy, pokud by je doložil do okamžiku, kdy bylo vydáno rozhodnutí. To se však nestalo. Z § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vyplývá, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Stejnopis usnesení ministerstva ze dne 26. 1. 2015 o zastavení řízení byl však předán k doručení (vypraven) již dne 27. 1. 2015. Tímto okamžikem bylo rozhodnutí vydáno a po tomto okamžiku již ministerstvo nemělo povinnost zohlednit eventuální změny skutkových a právních okolností případu žalobce. Nic na tom nemění ani skutečnost, že toto doručení bylo neúspěšné a že žalobce nakonec převzal stejnopis usnesení osobně dne 5. 2. 2015. Ministerstvo tak povinnost přihlédnout k dokladům, které žalobce předložil 5. 2. 2015, nemělo.

S opačným závěrem však soud posoudil postup žalované. Ta uvedla, že v souladu se zásadou koncentrace vyjádřenou v § 82 odst. 4 správního řádu k žalobcem předloženým dokladům neměla povinnost přihlédnout. Tento názor soud nesdílí. Citované ustanovení správního řádu omezuje možnost odvolatele uvádět v odvolání či v průběhu odvolacího řízení nové skutečnosti nebo návrhy na provedení nových důkazů. Tato koncentrační zásada představuje omezení jinak platné zásady jednotnosti řízení, která znamená, že správní řízení

od jeho zahájení do eventuálního rozhodnutí o řádném opravném prostředku (odvolání, rozkladu) představuje jeden celek.

V projednávané věci však vůbec nejde o problém se zásadou koncentrace. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu výslovně hovoří pouze o 1) nových skutečnostech a 2) návrzích na provedení nových důkazů. Řízení o žádosti žalobce však bylo zastaveno z důvodu, že žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Tyto vady žádosti měly spočívat v tom, že dokumenty, které doložil k žádosti, neměly zákonem požadované náležitosti (doklad o zajištění ubytování neobsahoval adresu a doklad o zajištění prostředků k pobytu nebyl úplný). Ačkoliv judikatura Nejvyššího správního soudu i ostatních soudů neshledává na aplikaci koncentrační zásady v těchto a obdobných případech ničeho závadného (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48), zdejší soud zastává názor, že náležitosti žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stanovené zákonem o pobytu cizinců, které žalobce předložil až po vydání rozhodnutí ministerstva a kterých se dovolával v rámci odvolacího řízení, nepředstavují ani nové skutečnosti, a už vůbec ne návrhy na provedení nových důkazů. Aplikovat zásadu koncentrace je na místě v řízení o odvolání proti rozhodnutí, jímž byla určitá otázka věcně posouzena, tedy, která vychází z hodnocení a skutečností a důkazů provedených před správním orgánem 1. stupně. Naproti tomu není opodstatněno, aby se zmíněná zásada vztahovala i na odvolací řízení proti rozhodnutí procesního charakteru. Tímto rozhodnutím je totiž rozhodnuto o žádosti či procesním návrhu, aniž by byly posouzeny skutečnosti uvedené v řízení a předložené důkazy. Rozhodnutí o zastavení řízení pro neodstranění vad žádosti je právě rozhodnutím procesního charakteru. Tento rozdíl přitom žalovaná unikl. Ta proto nemohla s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení k doloženým náležitostem žádosti nepřihlédnout s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaná tak nemohla uzavřít, že žalobce neodstranil vady žádosti, tedy že nepředložil zákonem stanovené náležitosti žádosti, jestliže tak učinil až po vydání rozhodnutí ministerstvem. Žalovaná měla tedy povinnost k těmto předloženým dokladům v rámci odvolacího řízení přihlédnout.

Žalovaná se tak dopustila podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a toto porušení mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V dalším řízení žalovaná zohlední listiny předložené žalobcem po vydání rozhodnutí ministerstva a dospěje-li po jejich posouzení k závěru, že žalobce jimi odstranil vadu žádosti, jež se stala v důsledku toho projednatelnou, zruší podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí ministerstva a věc mu vrátí k dalšímu projednání. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení na výzvu soudu s takovým postupem soudu neprojevili nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť napadené rozhodnutí soud zrušil. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 120/2014 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o 21% DPH ve výši 1.428,- Kč a soudní poplatky ve výši 3.000,- Kč + 1000,-Kč.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 28. června 2017

**Olga Stránská, v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost:  
Z. Vlasáková